

ud paa at foretage Forandringer i det bestaaende. Thi det vil jo kunne siges om alle de ny Bestemmelser, at de medføre Forandringer i det bestaaende. Det forekommer mig derfor, at Ændringsforslaget maa begrundes nærmere end blot ved at henvise til, at det er det bestaaende. Det er ogsaa sket af det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott), som henviste til, at der var den Ulempe ved at have den mundlige Form for en Erklæring, at det var vanskeligt at vide, om den skulde gælde eller ikke gælde, naar det kom til Stykket. Der kunde saaledes fremtræde Folk, som sagde: Vi have hørt den afdøde i et Selskab for saa og saa lang Tid siden sige, at han ønskede at begraves borgerligt. Jeg tror nu ikke, at det vil blive anset for en Erklæring i den Forstand, som her forlanges, om nogen kommer og fortæller: jeg har hørt Vedkommende sige . . . Saa Frygten for, at det skulde hænde, afholder mig ikke fra at ønske at blive staaende ved det, som Lovforslaget foreslaar. Og det maa erindres, at det netop er det, som det kirkelige Udvalg har foreslaaet. Dette var ogsaa bekendt med, hvad der nu er det gældende, men mente alligevel, at man ikke burde fastholde den Form, og har villet stille sig friere paa dette Punkt. Lige overfor den Begrundelse, at det kommer til at staa som usikkert, om den afdøde havde ønsket borgerlig Begravelse eller ikke, vil jeg sige, at netop ved den mundtlige Form vil man ofte være mere sikker paa at faa den afdødes sidste Villie at vide end ved den skriftlige. Det kan godt tænkes, at et Menneske, som er sundt og raskt og, lad os føje til, ung, har syntes, det var bedst at bestemme, at naar han døde, vilde han begraves uden gejstlig Medvirkning. Saa bliver han gammel, syg og dør, eller han kan dø pludselig uden forudgaaende Sygdom, uden at faa Tid til at tænke paa, at det Dokument, han en Gang har skrevet, burde have været kasseret og revet i Stykker, fordi han nu ikke længere har den Mening. — Jeg tror derfor, at der er større Udsigt til, at et Menneske bliver begravet borgerligt, uden at han ønsker det, naar man forlanger den skriftlige Form, end naar den mundtlige Erklæring er tilstrækkelig, og det er navnlig af dette Hensyn og saa, fordi det kirkelige Udvalg netop paa dette Punkt har ønsket en Forandring, at jeg vil anbefale at stemme mod Ændringsforslag Nr. 1.

Det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Nordby) anbefalede Ændringsforslagene

3, 4 og 10. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 4 angaar, gaar det jo ud paa, at Punktummet „For Personers Vedkommende, som ikke ere fyldte 15 Aar, er det tilstrækkeligt, at Forældre eller Værger begære borgerlig Begravelse, naar de bestille Begravelsen“, udgaar. Der indeholdes altsaa i Ændringsforslaget den Bestemmelse, at Børn, som en Gang ere optagne i Kirken, ikke maa begraves paa anden Maade end den kirkelige. Jeg skal indrømme det ærede Medlem, at det er noget abnormt, naar Ønsket om at begraves uden kirkelig Medvirkning kommer frem hos Medlemmer af Folkekirken, og ikke mindst, naar det gælder Børns Begravelse. Men paa den anden Side kan man ikke fravige den almindelige Regel, at det er Forældrene, der først og fremmest træffe Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med deres Børn. Og det vil ikke være Ret i dette Tilfælde at fratage Forældrene deres Myndighed. Man kan ogsaa tænke sig, hvilken Situation der vilde fremkomme, hvis et Barn døde og skulde begraves kirkeligt imod Forældrenes Villie. Det vilde blive den, at i samme Nu som Præsten vilde begynde at tale, eller som hans Medvirkning skulde begynde, vilde Forældrene forsvinde paa samme Maade, som det var Skik og Brug for nogle Aar siden, inden borgerlig Begravelse blev tilladt, at naar Præsterne begyndte deres Medvirken, saa forsvandt Følget; der blev jo oprettet en Forening her i København med det Formaal, at man skulde optræde paa den Maade. Jeg tror derfor, at man bør blive staaende derved, at Forældrene bestemme, om Børn skulde begraves borgerligt. Jeg agter derfor at stemme mod dette Ændringsforslag.

Om Ændringsforslag Nr. 3 skal jeg jeg sige, at ligesom jeg selv har haft nogen Betænkelighed ved at lade Personer i Femtenaarsalderen paa Trods af Forældrene bestemme, at de ville begraves borgerligt, saaledes ved jeg, at der indenfor Udvalget ogsaa hos andre er Betænkelighed ved at tillade det. Da jeg desuden i Dag har hørt, at den højtærede Minister ikke havde noget imod, at der stilles et Ændringsforslag til dette Punkt, vil jeg opfordre den ærede Forslagsstiller til at tage sit Ændringsforslag Nr. 3 tilbage, for at det kan blive nærmere overvejet i Udvalget. For at det skal passe ind i det øvrige, maa der foretages en lille Ændring i det. Forslagsstilleren gaar nemlig ud fra, at det er Alderen mellem 14 og 18 Aar, det gælder, medens Udvalget i øvrigt